

090201 Fjärde söndagen efter Trettondedagen Claes Strömqvist

”Jona hade gått ner under däck och fallit i djup sömn.” Jona 1:5

Berättelsen om Jona i GT hör till de dråpligare. Han kastades överbord från en båt i storm, men blev uppslukad av en stor fisk och sedan uppspottad på land efter tre dagar. Det är lätt att med leende förpassa den berättelsen till avdelningen skeppar-historier. Och den allvarsamme förnekaren får vatten på sin kvarn. ”Se där vad tokigheter Bibeln försöker pådyvla människor. Det måste bekämpas”, och skriver en insändare i Allehanda.

Vi hörde nyss evangeliet om Jesus och lärjungarna på Gennesarets sjö. Det finns påtagliga likheter mellan den texten och berättelsen om Jona. Bland GT:s personer och händelser är det många som på ett eller annat sätt är förebilder till Jesus. De syftar fram mot Honom och får sin förklaring i ljuset av Honom. Ser vi så på Jona, då har han mycket att säga oss: Han låg och sov i fartyget, liksom Jesus. Det stormade i båda fallen och båten höll på att sjunka. Både Jona och Jesus väcks med ord om att man håller på gå under. Stormen stillas, i Jonas fall genom att han offerar sig och låter sig kastas över bord.

Samtidigt som människor i GT förebådar Jesus, så är de inte fullkomliga, utan beskrivs med sina fel och brister. Jona t ex var på flykt undan Gud och hans vilja. Det här nämner jag för visa på vilken rik värld som öppnar sig, när Jesus får bli huvudpersonen i både GT och NT. Och det kan få bli bakgrunden, när vi nu skall stanna närmare inför evangelietexten.

Jesus och lärjungarna är på väg till den andra sidan av Gennesarets sjö, när det kommer en häftig stormby och vågorna slår in i båten. Men Jesus själv ligger och sover i aktern med huvudet på dynan. Detaljbeskrivningen hos Markus visar på något självupplevt. Det är ffa Petrus som är uppgiftslämnaren till Markus, som själv inte var med bland de första lärjungarna.

Även den här berättelsen har ett djupare innehåll. Den stormande sjön är i Bibeln en symbol för det livshotande, för kaos och ondska. För allt det som förstör och förskräcker. För allt som vill dra ned oss ned i djupet och undergången. Ytterst för döden och det den står för. M a o allt det här som vi ständigt påminns om ute i världen, i vårt samhälle och i våra egna liv. Det här som så mycken mänsklig verksamhet går ut på att bekämpa för att livet skall bli gott. I den kampen har alla sin uppgift. Och vi kan tacka för allt som görs för att hålla det onda tillbaka. Och ändå lyckas det inte för oss att rycka upp det onda med roten en gång för alla, att med mänsklig kraft och mänskliga idéer återskapa paradiset. Därför att den onda sträcker sina rottrådar ner i våra egna hjärtan.

Båten på sjön är också en bild med flera bottnar. Den kan stå för vår jord. För varje enskild människa, men framför allt för Kristi kyrka. Ni sitter i mittskeppet här i vår kyrka och några i sidoskeppen och ni här uppe i tvärskeppet.

När det stormar är det inte bara lärjungarna den gången som undrar hur det skall gå. Motstånd, likgiltighet, infiltration av denna världens mäktiga, inbördes osämja mellan de ombordvarande, avvikelse från kursen, allt har tytt och tyder på att kyrkans skepp inte kan klara sig länge till.

Och Jesus Han sover i aktern med huvudet på dynan. Är Han helt borta, oförmögen och ointresserad av vad som håller på att hända med jorden, med kyrkan, med mig som enskild människa och lärjunge? Han är inget att räkna med längre får vi ständigt höra.

”Bryr Du dig inte om att vi går under?” Med de orden väcktes Han. På kyrkans skepp har det i alla tider ropats: ”Herre, förbarma Dig över oss. Kyrie eleison.” Och det är ett rop, när det är allvar av och skarpt läge. Det här klarar vi inte av med våra egna resurser.

Men Jesus vaknar och hutar åt vinden och säger till sjön: Tig! Håll tyst! Och vinden lägger sig och det blir alldeles lugnt. Med sitt Ord får Jesus vågorna att lägga sig. Och man greps av stor fruktan och sa: Vem är han? Ja, vem är Han, som för somliga tycks vara en som inte är att räkna med och för andra en som visar sig vara onskans överman. Det är den avgörande frågan, som vi måste ställa oss på vår färd genom livet. Antingen är vi ensamma i bräcklig farkost utom räddning i vår kamp mot onskan eller så finns Han som är given all makt i himmelen och på jorden med oss i båten. Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro? Är Hans motfråga till alla förskräckta.

Jona offrade sig, därför att han var den skyldige. Stormen den gången berodde på att han försökte smita undan Gud och de uppdrag han fått. Jesus offerar sig, därför att Han är den Oskyldige. ”Liksom profeten Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter.”

Jesus sov i graven uträknad efter sin död på korset. Men när Han i och genom sin uppståndelse uppväcks på den tredje dagen, är det onda i grunden maktlöst och besegrat. All mänsklig synd är försonad, döden krossad – livet vann. Det blev Påsk och det blev alldeles lugnt.

Korset och den tomma graven kallar Jesus för Jonas tecken. Det enda och det säkraste tecknet och beviset som ges åt oss. Det räcker för att vår rädsla skall vika och vår tro skall ha ett hållbart fäste.

Så kan kyrkans skepp med alla bristfulla lärjungar ombord, trots alla stormar nå fram till målet på den andra sidan. För varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Gud kärlek i Kristus Jesus, vår Herre. Amen.